

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **CET 21, spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2004, čj. Rpo/74/04/2494, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2007, čj. 5 Ca 303/2007 - 88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se nepřiznává právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Žalovaná uložila žalobci rozhodnutím ze dne 26. 10. 2004, čj. Rpo/74/04/2494, podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“) pokutu ve výši 150 000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 2. 6. 2004 v době od 9.25 hod. odvysílal na programu NOVA film „Tři muži v Bretni“. Film mohl ohrozit fyzický, psychický a nebo mravní vývoj dětí a mladistvých a nemůže být tedy zařazen do vysílání v době od 6.00 do 22.00 hod.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 21. 9. 2005, čj. 5 Ca 202/2004 - 32, zamítl.

III.

Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 27. 9. 2007, čj. 8 As 17/2006 - 78, rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud shledal v dřívějším řízení důvodnou kasační námitku, že skutková podstata, z níž žalovaná i městský soud vycházely, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu. Ze správního spisu zjistil, že žalovaná dne 12. 7. 2004 provedla monitoring filmu, v jehož analýze (čj. MO/98/04) uvedla, že film lze označit jako rodinný a je možné konstatovat, že v něm jasně převládá obecný hovorový jazyk bez vulgarismů. Po jazykové stránce film celkově nezanechává dojem díla vulgárního, ale neutrálního. Co do výskytu scén způsobilých ohrozit psychický nebo mravní vývoj ve smyslu § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, analýza uvádí dvě ojedinělé scény a přibližně dvacet hrubých slov, která zazněla v průběhu 91 minutového filmu. V napadeném rozhodnutí přitom žalovaná naopak konstatovala, že některé scény z filmu přesahovaly konvenční filmové sekvence a skutková zjištění žalované učiněná na podkladu monitoringu filmu prokazují, že hrubé a vulgární výrazy nebyly použity ojediněle jen jako prvek expresivního vyjadřování a že byly použity samoúčelně. Toto tvrzení převzal do svého rozsudku i městský soud, jakkoliv ze správního spisu nevyplývá provedení další analýzy či monitoringu předmětného filmu s výjimkou již zmíněné analýzy, jejíž závěry jsou ovšem v rozporu se závěry městského soudu i žalované. Ze soudního spisu nevyplývá, že by městský soud v tomto směru provedl další důkazy. Nejvyšší správní soud proto přisvědčil žalobci, že skutková podstata, z níž žalovaná i městský soud vycházely, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu.

Nejvyšší správní soud shledal důvodnou i námitku, že nebyla splněna všechna kritéria pro uložení pokuty, neboť žalovaná nevzala při ukládání pokuty v úvahu typ pořadu a výši finančního prospěchu žalobce. Uvedl, že pokud soud přezkoumává rozhodnutí vydané v rámci správního trestání, které bylo napadeno ve všech svých právních závěrech, jak lze v posuzované věci dovodit z žalobního tvrzení stěžovatele namítající nesplnění zákonných hledisek pro uložení sankce, postupuje v několika krocích. Nejprve se k žalobní námitce zabývá tím, zda se žalobce skutečně dopustil skutku, který je mu vytýkán, a zda je takový skutek správním deliktem a zda jej správní orgán správně kvalifikoval. Poté zkoumá, zda byl žalobce potrestán druhem trestu stanoveným pro daný delikt zákonem a konečně hodnotí, zda správní orgán při uložení trestu přihlédl ke všem zákonným kritériím a zda nepřekročil meze správního uvážení. I tehdy, nepochybil-li správní orgán při kvalifikaci správního deliktu, zvolí správný druh trestu a uloží jej v mezích stanovených zákonem, bude jeho rozhodnutí k žalobní námitce zrušeno, nezhodnotil-li řádně při ukládání trestu všechna zákonná kritéria, která mohla mít vliv na výši trestu.

Základní kritéria, jimiž je žalovaná při ukládání pokut vázána, upravuje § 61 odst. 2, 3 zákona o vysílání. Při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle citovaného zákona tak žalovaná přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči dětem a mladistvým v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Dále žalovaná stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a

s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu. Nejvyšší správní soud pak uzavřel, že se žalovaná zabývala postavením provozovatele, povahou vysílaného programu a závažností a mírou zavinění, ale z rozhodnutí již není zřejmé, zda zkoumala i další kritéria. Městský soud ve zrušeném rozsudku uvedl, že neodůvodnění jednoho hlediska pro stanovení výše pokuty, tj. skutečnost, že žalovaná nezkoumala výši finančního prospěchu žalobce, nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalované. Podle městského soudu bylo zřejmé, že toto hledisko vzhledem ke svému charakteru nemohlo být a nebylo využito pro stanovení výše pokuty. Nejvyšší správní soud však tomuto obecnému závěru městského soudu nepřisvědčil. Nejsou-li některá ze zákonných hledisek pro uložení pokuty relevantní, měl by se správní orgán alespoň stručně s jejich nepodstatností vypořádat. Taková úvaha přitom nemůže být nahrazena, jako v posuzované věci, teprve vyjádřením k žalobě, či jiným úkonem učiněným v rámci přezkumu správního rozhodnutí soudem.

IV.

Městský soud v dalším řízení rozsudkem ze dne 14. 12. 2007, čj. 5 Ca 303/2007 - 88, zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Uvedl, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým byl zrušen jeho předchozí rozsudek, „*je mimo jiné konstatováno, že*“ a ocitoval část odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ve vztahu k právnímu závěru, že v posuzované věci žalovaná řádně neposoudila všechna kritéria pro uložení pokuty. Městský soud dále uvedl, že protože Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní orgán má povinnost se vypořádat i se zákonnými hledisky, které nepovažuje za relevantní pro uložení pokuty, a jelikož tak nelze učinit v rámci přezkumu správního rozhodnutí soudem, městský soud vázaný právním názorem Nejvyššího správního soudu rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

V.1

Žalovaná (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Dovolala se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Namítla, že městský soud se v napadeném rozsudku žádným způsobem nevypořádal s námitkou rozporu mezi skutkovou podstatou a obsahem správního spisu, kterou Nejvyšší správní soud shledal ve zrušujícím rozsudku důvodnou.

Stěžovatelka dále namítla, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, neboť z něj není vůbec zjevné, proč soud přisvědčil námitce nedostatečného odůvodnění výše pokuty stěžovatelkou. Pouhé konstatování a odkaz na totožné konstatování Nejvyššího správního soudu je nedostatečným zdůvodněním. Městský soud se nevypořádal při výkladu § 61 zákona o vysílání s otázkou, zda jsou zákonná kritéria stanovena taxativně nebo demonstrativně a nezohlednil dosavadní rozhodovací praxi stěžovatelky, městského soudu a Nejvyššího správního soudu, resp. nezdůvodnil náhlý odklon od dosavadního výkladu. Pokud zákon stanoví „s přihlédnutím“, pak za situace, kdy správní orgán k dané podmínce nepřihlédne a toto není v neprospěch účastníka řízení, nelze mít takový postup

za způsobující nezákonnost rozhodnutí. Pokud stěžovatelka při stanovení výše pokuty nehodnotila finanční prospěch, pak tuto skutečnost nelze hodnotit jako překročení mezí správního uvážení, neboť se jedná o hledisko ve vztahu k deliktu irelevantní a jeho absence nad to nebyla účastníku přičtena k tíži.

V.2

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.3

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Z § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. vyplývá, že pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl poté, kdy jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost přípustná k právním otázkám, jimiž se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť toho vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí krajského soudu nebylo třeba nebo to nebylo možné (např. proto, že rozhodnutí krajského soudu bylo nepřezkoumatelné, takže samotný věcný přezkum právního názoru krajského soudu byl z povahy věci nemožný, či proto, že stížní námitka směřuje proti postupu krajského soudu v řízení po zrušení jeho předchozího rozhodnutí Nejvyšším správním soudem). Dále je kasační stížnost přípustná, opírá-li se o námitku, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu k právní otázce, kterou již Nejvyšší správní soud posuzoval. Citované ustanovení zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, ve které již svůj právní názor závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. V této souvislosti ostatně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, vyslovil (srov. usnesení ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007 - 56, www.nssoud.cz), že Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud neřešil [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

Kasační stížnost směřovala ve své druhé části proti závěru městského soudu, který přisvědčil námitce nedostatečného odůvodnění výše pokuty stěžovatelkou. V tomto závěru městský soud plně vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku, jímž byl zrušen původní rozsudek městského soudu v posuzované věci. Podstatou námitky je ostatně skutečnost, že městský soud pouze převzal odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu a sám se s výkladem § 61 zákona o vysílání dostatečně nevypořádal. Stížní námitka, která směřovala do nesprávného

posouzení (resp. nedostatečného odůvodnění) otázky, zda stěžovatelka v žalobou napadeném rozhodnutí výši uložené pokuty dostatečně odůvodnila, však představuje z hlediska přezkumu kasačním soudem nepřipustné důvody podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Dále stěžovatelka v první části kasační stížnosti namítla, že městský soud se v napadeném rozsudku nevypořádal s jedním ze zrušujících důvodů, který Nejvyšší správní soud vyslovil v posuzované věci, a sice s námitkou rozporu mezi skutkovou podstatou a obsahem správního spisu. V tomto směru lze z námítky dovodit, že stěžovatelka brojí proti tomu, že městský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, a ten proto v této části shledal kasační stížnost přípustnou.

Nejvyšší správní soud v rozsudku, kterým zrušil původní rozsudek městského soudu, vyslovil, že skutková podstata, z níž stěžovatelka i městský soud vycházely, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu. V tomto smyslu Nejvyšší správní soud závazal vysloveným právním názorem městský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), který se v rozsudku, jímž poté znovu rozhodl ve věci, k uvedenému zrušovacímu důvodu nijak nevyjádřil a v tomto směru pochybil.

Nejvyšší správní soud ovšem setrvale judikuje (srov. rozhodnutí ze dne 16. 2. 2005, čj. 1 Afs 20/2004 - 51, č. 1045/2007 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 23/2005 - 93, č. 781/2006 Sb. NSS, a ze dne 26. 2. 2007, čj. 8 As 36/2005 - 75, www.nssoud.cz), že předmětem posouzení v řízení o kasační stížnosti je především opodstatněnost výroku rozhodnutí krajského soudu. Důvodem ke zrušení rozsudku krajského, resp. městského soudu tak bude zjištění, že žádný z důvodů, pro které soud rozhodnutí správního orgánu zrušil, nebyl důvodem zákonným, popř. jiná skutečnost, pro kterou by rozsudek neobstál. Stejně jako pro zrušení rozhodnutí správního orgánu postačí, aby byl žalobce úspěšným jen v některém z žalobních bodů, tak i pro zákonnost „zrušujícího rozhodnutí“ krajského soudu postačí, je-li dán i jen některý ze zákonných důvodů pro takové rozhodnutí. Při jiném řešení by další postup krajského soudu spočíval pouze v tom, že by vydal nový rozsudek se shodným výrokem a pouze částečně jiným odůvodněním. Důvodnost kasační stížnosti by pak fakticky spočívala v tom, že by část odůvodnění rozsudku krajského soudu byla nahrazena závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V posuzovaném případě městský soud rozhodnutí stěžovatelky zrušil pouze z jednoho ze dvou důvodů, které ve věci dříve vyslovil Nejvyšší správní soud a závazal jimi městský soud. Městský soud tedy pochybil, nicméně vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud již v posuzované věci závazný právní názor zaujal, a to v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, čj. 8 As 17/2006 - 78, a účastníci řízení jsou tímto rozhodnutím vázáni, nejedná se o vadu řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Jakkoliv právní názor Nejvyššího správního soudu není pro správní orgán formálně (na základě explicitního ustanovení zákona) závazný, dovozuje se nezbytnost respektovat vyslovený právní názor i tam, kde to plyne z logiky věci a ekonomiky procesu, neboť tento názor je v pokračujícím řízení včetně případného dalšího řízení soudního rozhodující. Ostatně jeho váha plyne i ze zákonného úkolu, který musí plnit Nejvyšší správní soud při své rozhodovací činnosti (§ 12 odst. 1 s. ř. s.). O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], se ovšem nejedná zejména tehdy, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k

vadě řízení vůbec nedošlo. Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud k předmětné stížní námitce napadený rozsudek městského soudu nezrušil.

Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť ze soudního spisu nevyplývalo, že by mu jakékoliv náklady řízení o kasační stížnosti vznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu